

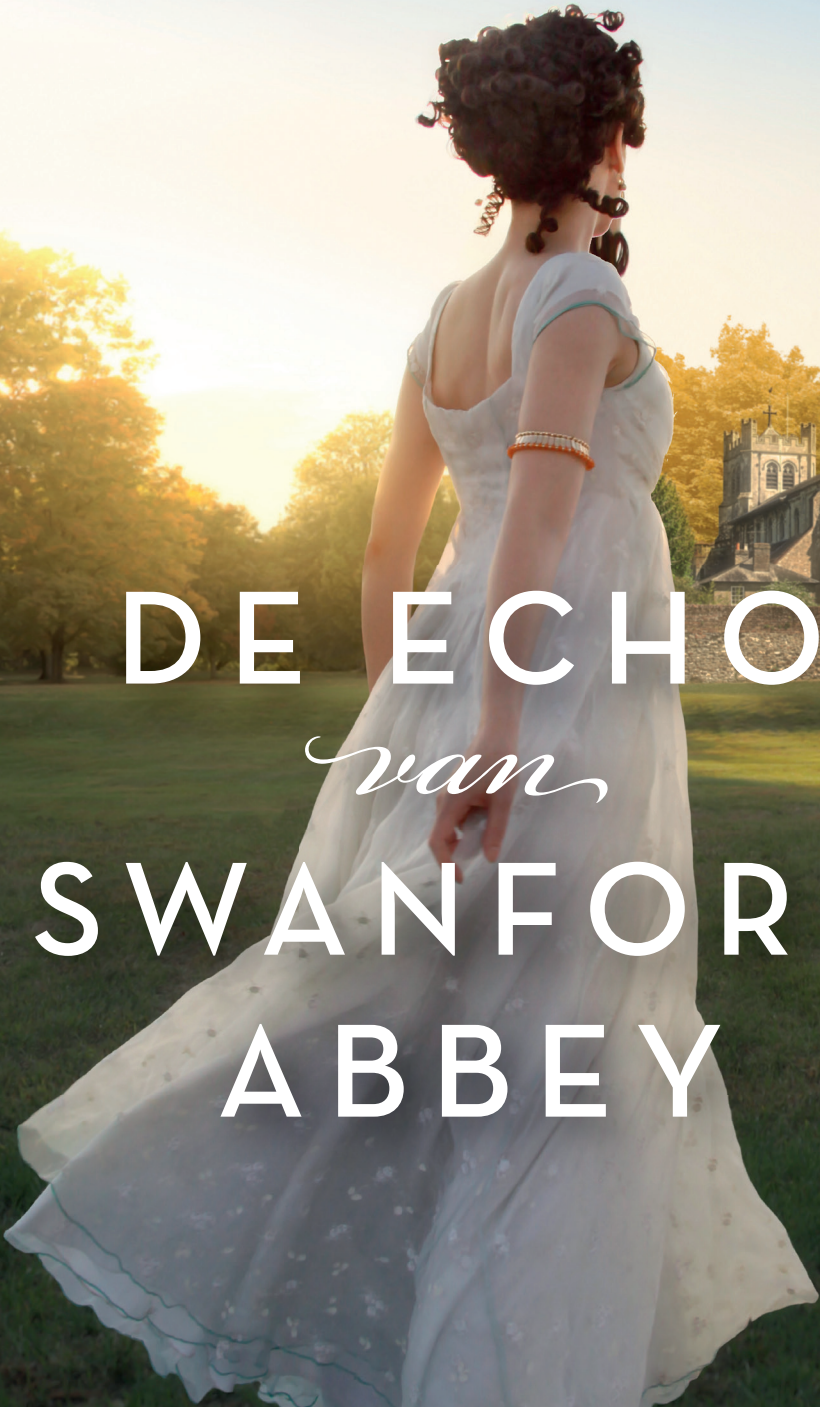
JULIE KLASSEN

DE ECHO

van

SWANFORD

ABBEY

De echo van Swanford Abbey

Eerder verschenen van Julie Klassen:

Het strand van de verloren schatten
Een dame onwaardig
Het geheim van Pembroke Park
De dansmeester
De juffrouw uit Devonshire
De dienstmeid van Fairbourne Hall
De jongedame in het poorthuis
De stille gouvernante
De apothekersdochter
Onvoorwaardelijk
De schildersdochter
De brug naar het eiland

Ivy Hill-serie:

De herberg van Ivy Hill
De dames van Ivy Cottage
De bruid van Ivy Green
Kerst op Ivy Hill

Julie Klassen

De echo van
Swanford Abbey

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 9789029731904
ISBN 9789029731911 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers

© 2021 by Julie Klassen. Originally published in English under the title *Shadows of Swanford Abbey* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

De Bijbelteksten in deze editie zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling,
© 2010

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Tèr gedachtenis aan Katy Banton,
wier glimlach, gebeden en vriendschap
de wereld opfleurden.*

1986-2020

‘Het zal ongetwijfeld spoken in het deel van de abdij dat u
bewoont.’

Jane Austen, *Northanger Abbey*

‘Het GENTLEMEN’S HOTEL in King Street, Saint James’s
Square neemt deze gelegenheid te baat aan alle edellieden,
heren, buitenlanders en anderen mede te delen dat zij onder-
gebracht kunnen worden in een keurig logement voor een
nacht, of zolang zij juist achten.’

Achttiende-eeuwse Londense advertentie

‘Een groot feest in een hotel garandeerde een snel verande-
rend, onrustig tafereel.’

Jane Austen, *Persuasion*

‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtig-
heid, maar van kracht en liefde en bezonnenheid.’

2 Timotheüs 1:7 HSV

1

MAART 1820
WORCESTERSHIRE, ENGELAND

Juffrouw Rebecca Lane rilde bij de gedachte aan een terugkeer naar Swanford na een jaar van afwezigheid – al was haar hart nooit echt vertrokken.

In de hobbelende postkoets bad ze: *Laat hem alstublieft niets dwaas doen voordat ik er ben.*

Regels uit de recente brief van hun huishoudster galmden door haar hoofd.

Het gedrag van uw broer is alarmerender geworden. Ik vrees voor wat hij kan doen.

Mijn geweten spreekt wanneer ik nog later wacht met schrijven.

Ik hoop dat ik toch al niet te lang heb gewacht.

Rebecca voelde de angst weer, net als toen ze de woorden voor het eerst las. Dreigde John zichzelf iets aan te doen, of iemand anders, of wat...?

Rebecca zuchtte en leunde met haar bonzende slaap tegen het gladde, koele raam van het voertuig. Buiten was het voorbijglijdende landschap in maartse mist gehuld, de velden bezaaid met witte schapen en jonge lammetjes.

Al gauw verscheen de toren van de All Saints Church boven de boomtoppen, en verderop zag ze de hoge schoorstenen van het huis Wickworth.

Rebecca wees uit het raam naar het dorp. ‘Daar is het. Swanford.’

Naast haar sliep de Franse kamenierster door, maar lady Fitzhoward, hun werkgeefster, keek in de richting waarin ze had geweest. ‘Ah, ja.’ De oudere vrouw keek haar aan. ‘Ben je blij om thuis te zijn?’

Rebecca bracht de verwachte glimlach op en knikte, al was het een zwakke poging. Inwendig dacht ze: *Waar is thuis?*

Nu haar ouders niet meer leefden, werd de pastorie, die toch al nooit echt van hen was geweest, bewoond door de nieuwe dominee en zijn gezin. De portierswoning waar haar broer woonde, hoorde bij het landgoed van de familie Wilford. En afgezien van een kort bezoek vorig jaar met Kerst had ze de voorafgaande twee jaar in verschillende herbergen en hotels doorgebracht, levend uit koffers en hoedendozen als gezelschapsdame. Misschien kon ze op den duur zoals lady Fitzhoward worden en genieten van eindeloos reizen in plaats van naar huis te verlangen. Maar het was haar nog niet gelukt.

De koets sloeg van de hoofdweg af en reed langs boerenerven, cottages en het dorp zelf. Daarachter rees de imposante Swansford Abbey uit de mistige grond op als een oeroude grafsteen.

Voordat de aanblik van de in een hotel veranderde oude abdij zijn gebruikelijke verwondering teweeg kon brengen, ratelde het rijtuig onder een poort het aangrenzende binnenplein met de stallen op.

Een kruier verscheen om hen te helpen uitstijgen. Juffrouw Joly, de kamenierster, werd wakker en stapte als eerste uit om aanwijzingen te geven voor de zorg van de bezittingen van hun werkgeefster. Lady Fitzhoward stapte na haar uit, leunde zwaar op de hand van de bode totdat haar stok de grond raakte.

Rebecca volgde haar het rijtuig uit en vroeg: ‘Mag ik mijn koffer bij u laten?’

De kamenierster ergerde zich om het verzoek, maar lady Fitzhoward stemde toe.

‘Ja, natuurlijk. Joly zal hem voor je laten opbergen.’

Een oude man in grove werkkleren kwam strompelend het binnenplein op, een spade in de hand. Hij bleef staan, zijn ver-

flauwde blauwe ogen strak gericht op lady Fitzhoward.

‘Mooie bloem...’ mompelde hij.

De kruier wuifde hem weg.

Toen hij weggelopen was, wendde lady Fitzhoward zich tot Rebecca. ‘Als een week met je broer niet genoeg is, laat het me dan weten. Als ik niet hier in het hotel ben, laat dan een boodschap achter bij de balie. Zoals ik al zei, hoop ik vrienden te bezoeken nu ik in de buurt ben.’

Rebecca knikte. ‘Dat zal ik doen, dank u. En nogmaals bedankt voor het veranderen van uw plannen om mij te vergezellen.’

De kruier zag dat Rebecca zich opmaakte voor vertrek en bood aan een huurrijtuig te laten komen om Rebecca verder te brengen.

Ze weigerde beleefd. De afstand door het dorp en door het bos naar de woning was twee kilometer. Maar het was mooi weer en haar tas was licht, dus ze besloot te gaan lopen.

Ze haalde haar valies en hoedendoos uit de stapel bagage, nam afscheid van de twee vrouwen en draaide zich om om te gaan. Na een paar stappen voelde haar valies al zwaar, maar dat was niets vergeleken bij het schuldgevoel dat ze droeg.

Rebecca wandelde over Abbey Lane, langs de drukke High Street, en langs het dorpsplein, dat aan twee kanten omlijst werd door huisjes met rieten daken. In All Saints Street sloeg ze rechts af, liep langs vakwerkhuizen aan de keienstraat en de Swan & Goose. De karakteristieke geur van verschaald bier zweefde het café uit.

Ze nam de brug de rivier over en wandelde het dorp uit. Het zou sneller geweest zijn om langs de kerk en de pastorie te lopen, maar ze was er nog niet helemaal klaar voor om die pijnlijke herinneringen in de ogen te zien.

Terwijl ze de rivier volgde naar het bos hoorde ze de door-dringende jammerkreet van een kind, gevolgd door hartverscheurend snikken. Ze keek om zich heen en daar, onder een uitgegroeide Engelse eik, stond een jongetje van vier of vijf jaar, in een lange broek met een hoge taille die was vastgeknoopt

aan een jasje erboven. Een brede overhemdkraag met veel sierstrookjes rustte op kleine, schokkende schouderdijes.

Rebecca zette haar spullen neer en snelde naar hem toe.

‘Wat is er? Wat is er aan de hand?’

Met vochtige ogen en een snotneus wees het jongetje naar iets wat zich hoog in de boom bevond.

Hoog boven in de boom was een vlieger vastgehaakt, de staart en het touw zaten verstrikt in de knoestige takken.

‘Och, dat is jammer.’ Rebecca keek rond, op zoek naar hulp. ‘Waar woon je?’

Hij veegde met zijn mouw onder zijn glinsterende neus en wees over de rivier, die hier smal was, naar de achterkant van de pastorie.

‘En ben je helemaal alleen op pad?’

Hij schudde zijn hoofd en begon weer te snikken.

Een meisje van een paar jaar ouder verscheen, met een lange stok in haar hand.

‘Stil toch, Colin. Je bent geen baby meer. Ik zal proberen hem voor je naar beneden te halen.’

Toen het meisje haar zag, aarzelde ze en ze legde uit: ‘Hij heeft die vlieger voor zijn verjaardag gekregen. Hij heeft de leeftijd bereikt om een lange broek te dragen. Ik zou helpen de vlieger op te laten, maar de wind kreeg hem te pakken en liet niet los.’

‘Aha.’ Rebecca speurde de boom af en schatte de situatie in. ‘Ik klim wel naar boven om hem te halen,’ bood ze aan. ‘Blijf jij hier om op je broertje te passen?’

Het meisje zette grote ogen op en haar ogen gleden over Rebecca’s keurige reisjurk en hoed. ‘U, juffrouw?’

Rebecca knikte en spelde haar rijk versierde hoed los – de keuze van lady Fitzhoward, niet haar eigen keuze. De veer zou alleen maar vasthaken in de takken. Toen bond ze haar onderrok tussen haar knieën om niet meer te laten zien dan ze wilde.

Ze keek nog eens om zich heen, blij dat er niemand anders was dan deze twee kinderen om getuige te zijn van haar weinig damesachtige actie.

Naast de nabije boom zag ze een gebarsten wagenwiel, rolde het naar de boom met de vlieger en zette het tegen de stam als een opstapje. De onderste tak groeide bijna horizontaal voordat hij opwaarts boog. Hij had haar altijd doen denken aan een olifant met zijn trompetterende slurf, zoals ze in Astley's Amphitheatre had gezien. De tak was te hoog voor de kinderen om bij te kunnen, maar met behulp van het wiel lukte het haar om een voet naar de ruimte tussen de tak en de stam te brengen, de tak met gehandschoende handen vast te pakken en zich half zwaaiend, half hijsend omhoog te werken, met haar fijne kousen tegen de ruwe schors. Ze zouden ongetwijfeld straks geruïneerd zijn.

Vandaar richtte ze zich op en klom relatief makkelijk omhoog naar de resterende takken als iemand die een ladder op klimt.

Beneden klaptten de kinderen en ze voelde zich een artiest van Astley's.

Rebecca had nooit hoogtevrees gehad en was als kind altijd met gemak in bomen geklommen, inclusief deze, zonder te letten op geschaafde handen en knieën. Maar nu was ze een vrouw, niet meer geoeffend en uit conditie, en al gauw hijgde ze tijdens haar klim in de enorme eik.

Vlak bij de vlieger ging ze op een tak zitten en zette haar enkellaarsje schrap tegen een andere voor steun. Toen begon ze de vliegerstaart en het touw te ontwarren.

Ze keek naar beneden naar de wachtende kinderen. Het meisje was onzichtbaar door het bladerdak, maar het betraande jongetje was goed te zien.

‘Kunt u erbij?’ vroeg hij. ‘Lukt het?’

Onverwacht kromp haar blikveld en ze voelde zich vreemd duizelig.

Het tafereel en de vraag waren al te bekend en de echo slingerde haar door de jaren heen terug. Vanaf zo'n zelfde hoge plek keek ze neer op een betraande John beneden, hoewel enkele jaren ouder dan deze jongen.

‘Mag ik?’ smeekte hij. ‘Alsjeblieft? Voor deze ene keer?’

Hij had met haar in de boom willen klimmen. Hij had erom gesmeekt. Haar ouders hadden haar opgedragen op haar kleine broertje te passen. Ze wist dat John te klein was. Te instabiel. Maar hij bleef smeken en zeuren en ten slotte had ze toegegeven. Als ze hem maar dicht bij zich hield, had ze gedacht, dan ging het goed. Ze had hem op de onderste tak geholpen en hij was van daaraf naar boven geklommen, zonder te letten op haar waarschuwingen en smeekbeden om op haar te wachten en niet te hoog te klimmen.

Met bonzend hart was ze snel achter hem aan gegaan, maar voordat ze hem kon bereiken, was hij uitgegleden en gevallen, en op de harde grond neergekomen waar hij doodstil bleef liggen...

‘Gaat het goed, juffrouw?’ riep het meisje naar boven en de stem joeg haar donkere wolk van mijmeringen uiteen.

‘Eh... ja. Het kost even tijd om hem te ontwarren.’

Toen de vlieger eindelijk los was, liet Rebecca hem vallen in de uitgestrekte handen en toen liet ze ook het touw los.

Ze klom voorzichtig naar beneden en ging ten slotte op de onderste tak zitten om van daaraf op de grond te springen. Hij leek om de een of andere reden hoger dan vroeger.

Rebecca haalde diep adem, zette zich af en sprong. Toen ze opstond, zag ze de grasvlek op haar japon en kermde inwendig. Lady Fitzhoward was veeleisend als het op uiterlijkheden aankwam. Tevergeefs wreef ze over de vlek. Hopelijk kon Rose haar helpen hem weg te halen.

Het jongetje sloeg zijn armen om haar knieën en voegde zijn snot toe aan de bruingroene vlek.

Het meisje maakte een kniebuiginkje. ‘Dank u wel, juffrouw...? Mag ik vragen hoe u heet?’

‘Ik ben juffrouw Lane en heel graag gedaan.’ Rebecca zocht haar spullen bij elkaar en richtte zich op. ‘Mag ik jullie voorstellen om op het dorpsplein verder te gaan met jullie vliegeravonturen?’

De kinderen grinnikten schaapachtig, knikten instemmend en wuifden haar na.

Rebecca bereikte de smalle voetgangersbrug, stak de rivier weer over en liep verder door Fowler's Wood. Ze naderde de portierswoning vanaf de achterkant. Het huisje met rieten dak was vroeger de beheerderswoning geweest, maar de Wilfords hadden tegenwoordig nog maar één jachtopziener in dienst en verhuurden de woning op heel gunstige voorwaarden aan John en Rebecca. Ze had er een paar jaar met haar broer gewoond totdat financiële en relationele spanningen ervoor zorgden dat ze een betrekking moest zoeken als gezelschapsdame.

Op haar klopp kwam de bejaarde kokkin-huishoudster, Rose Watts, naar de deur. Op het dierbare, gerimpelde gezicht verscheen een glimlach toen ze haar zag.

'Juffrouw Rebecca! Wat een fijne verrassing. Gelukkig maar.'

'Is het een verrassing, Rose? Ik heb toch echt geschreven en John gevraagd je te laten weten wanneer ik zou arriveren. Misschien heeft hij mijn brief nog niet ontvangen.'

De vrouw keek naar een mand op het buffet, boordevol kranten en correspondentie. 'Of misschien zit hij nog in die berg.' Rose keek haar weer aan. 'Dus u hebt mijn brief ontvangen?'

'Ja, daarom ben ik hier. Is John thuis?'

'Natuurlijk is hij thuis. Hij is altijd thuis.'

Rebecca keek van de eetkamer naar de zitkamer en zag dat beide leeg waren.

Rose zuchtte. 'Hij is in zijn kamer. Waarschijnlijk slaapt hij nog.'

'Slapen? Het is al over drieën!'

Het gerimpelde gezicht van de huishoudster kreeg een vreemde uitdrukking, een beetje verontschuldigend, een beetje lankmoedig grijnzend. 'Het is zoals ik u verteld heb. Hij blijft alle uren op, beent heen en weer en mompelt in zichzelf, en dan slaapt hij het grootste deel van de dag. En als ik er met hem over probeer te praten, wordt hij razend.'

Rebecca ging naar de slaapkamerdeur van haar broer en klopte aan.

'John? Hier is Rebecca. Ik ben terug.'

Geen antwoord. Ze zette haar hoed af, trok haar handschoenen uit en probeerde het nog een keer. Nog steeds geen reactie.

Om zichzelf af te leiden van haar groeiende ontsteltenis liep Rebecca door de gang naar de logeerkamer waar ze gewoonlijk sliep, met de bedoeling haar valies neer te zetten. Ze opende de deur en bleef als aan de grond genageld staan. De kamer was één grote chaos. Tussen de deur en het bed stond een lukraak neergezet tafeltje, met daarop hoge stapels papier, evenals op het bed. Door de kamer hing touw waaraan vellen papier hingen. De zijtafel en de commode waren bezaaid met naslagwerken, inktpotten, opgebrande kaarsen, koffiebekers, borden, bergen oude kleren en zelfs Johns viool, waar hij voor zover zij wist in geen jaren op had gespeeld.

Rose bleef achter haar in de deuropening staan. ‘Het spijt me, juffrouw Rebecca. Hij heeft de gewoonte aangenomen deze kamer als een soort kantoor en opslagruimte te gebruiken. Ik zou hem gevraagd hebben de kamer schoon te maken – of ik had het zelf gedaan – als ik geweten had dat u kwam. Wat moet u wel van me denken! Tot mijn verdediging mag ik zeggen dat John me druk bezig heeft gehouden met het schrijven van een gecorrigeerd exemplaar van zijn nieuwe manuscript.’

‘Ik begrijp het.’

Rebecca wees naar de vellen die aan de lijn hingen. ‘Waarom hangen die daar?’

‘Ik geloof dat hij iets gemorst had en dat ze te drogen hangen.’

‘Aha. Ik zal eh... vannacht maar op de sofa slapen, dan zullen we morgen alles uitzoeken.’

‘Goed. Kom mee naar de keuken. Ik heb u nog iets anders te vertellen.’

Ze schoof bij Rose aan de geschramde houten tafel aan voor thee. De oudere vrouw zei: ‘Sinds ik u heb geschreven, ben ik te weten gekomen dat een zekere auteur, en u zult wel kunnen raden wie ik bedoel, een kamer wil reserveren in het Swanford Abbey Hotel. Hij heeft dat per brief laten weten. Ik hoorde het van Cassie Somerton zelf – zij is daar hoofd van de huishou-

ding. Hij is gisteravond aangekomen en het nieuws verspreidt zich snel door het dorp. Ik maak me zorgen over de vraag wat John kan doen.'

Rebecca knikte, overspoeld door een nieuwe golf van afschuw. Waarom was die man in Swanford?

Toen ze hun thee op hadden, arriveerde de rentmeester van de Wilfords en opnieuw probeerde Rebecca haar broer wakker te maken. 'John?' siste ze door de deur. 'Meneer Jones is hier voor de huur. John?'

In de deuropening stapte de stoïcijnse man van de ene voet op de andere. 'Het geeft niet, juffrouw. Ik wil uw thuiskomst niet bederven. Ik kom een andere keer wel terug.'

Met een rood hoofd van verlegenheid antwoordde Rebecca: 'Dank u, meneer Jones. Mijn excuses voor het ongemak.'

En later, toen Rose schalen met eten op tafel zette, probeerde Rebecca het weer. 'John? Het eten is bijna klaar. Kom bij ons zitten.'

Geen antwoord. Ze drukte haar voorhoofd tegen het stevige hout en voegde er op klaaglijke toon aan toe: 'John? Geef alsjeblieft antwoord. Je begint me ongerust te maken.'

Ten slotte keerde ze terug naar de keuken en ze zei: 'Je hebt toch een sleutel van zijn kamer, nietwaar?'

Rose knikte terwijl ze jus in de juskom goot. 'Ik heb hem één keer gebruikt toen hij niet reageerde, maar hij werd woedend en heeft me gewaarschuwd hem nooit meer te gebruiken.'

Rebecca stak haar kin naar voren. 'Nou, *mij* heeft hij niet gewaarschuwd.'

Met een ongeruste frons gaf Rose haar de sleutel van haar chataleine. Rebecca kon het haar niet kwalijk nemen. Zij was ook bezorgd. Ongerst dat haar broer zichzelf iets aangedaan had.

Rebecca beende door de gang, haalde diep adem en stak de sleutel in het slot. Toen duwde ze de deur open, de scharnieren kraakten protesterend.

Daar lag hij, met zijn ogen dicht, half aangekleed, verfromfaaid, te midden van verward beddengoed, proppen papier, theekopjes,

lege whiskyflessen, kleinere, verdacht uitziende bruine flessen, en borden met resten voedsel. Het stonk er naar zweet en bedorven vlees.

Ze trok haar neus op. 'John?'

Geen reactie. Haar hart bonsde.

'John!' herhaalde ze scherp. Ze baande zich een weg door het puin naar het bed en schudde aan zijn schouder.

Zijn oogleden gingen trillend open. 'Wat!' Zijn gezicht vertrok van misnoegen en verwarring. 'Becky? Waarom ben jij hier? Laat me met rust.'

Wat mankeert jou? wilde ze schreeuwen, maar ze had een brok in haar keel. Ze wist wat hem mankeerde – tot op zekere hoogte althans. Hij was nooit meer helemaal in orde geweest na die val uit de boom. Na de hoofdwond die hij opgelopen had, was hij verward, gevoelloos en humeurig gebleven. Een toestand die de laatste jaren erger was geworden, verergerd door een ernstige geestelijke depressie en te veel drank.

En de oorzaak?

Die kende ze maar al te goed.

Frederick Wilford keek rond in de salon van Wickworth en de hal daarachter. Overal waar hij keek, waren meubels, spiegels en stilstaande klokken gehuld in beschermend wit linnen – en dat was al twee jaar zo.

Zal ik het verleden nooit achter me kunnen laten? vroeg hij zich af. Haar kunnen vergeven... en mijzelf?

Het geluid van hamerslagen boven hem leek recht in zijn hoofd te bonken. Hij wreef vruchteloos over zijn bonzende slapen.

De voordeur zwaaide open, de bezoeker nam niet de moeite om aan te kloppen.

'Freddy? Ik ben er!'

Frederick stapte de hal in om zijn jongere broer te begroeten,

die in Londen woonde, maar elk jaar met Kerst en op Fredericks verjaardag op bezoek kwam.

De keurig verzorgde blonde Thomas zette zijn valies neer en overhandigde zijn overjas aan de plotseling verschenen huis-knecht.

Frederick keek langs hem heen in de verwachting zijn lijf-knecht te zien. 'Is je persoonlijke bediende er niet?'

'Nee. Weggegaan en getrouwd, de arme dwaas.' Toen keek zijn broer met grote ogen om zich heen. 'Heb je nog steeds alles afgedekt? Werkelijk, Freddy, dit huis lijkt wel een mausoleum.'

'Jij ook goedendag, Tom. Welkom thuis.'

Thomas schudde zijn hoofd. 'Wickworth is al tijden mijn thuis niet meer, gelukkig. Wie zou hier willen wonen? Spoken? In elk geval geen levende, ademende mensen.'

'Je weet waarom alles afgedekt is. We zijn aan het renoveren.'

'O, ja? Ik dacht dat je daar allemaal mee gestopt was nadat Marina stierf. Het was tenslotte haar idee om de boel op te knappen.'

'Ik heb de plannen voor deze verdieping uitgesteld. De mannen zijn momenteel boven aan het werk, ze maken de gastenkamers af.' Hij wees achter zich. 'Maar ik kan dat gapende gat tussen de bibliotheek en de salon niet voor altijd open laten.'

De ogen van zijn broer glinsterden. 'Als een wond die niet wil helen?'

Frederick fronste.

'Hoor eens, ik kan niet weer hier logeren,' kondigde Thomas aan. 'Met die verflucht en al dat rondvliegende stof. Ik ben hier na de Kerst met een gemene hoest vertrokken. Laten we in de abdij gaan logeren – een verjaardagscadeautje voor jou en een kleine vakantie voor ons allebei. Wat zeg je daarvan?'

Het timmeren boven begon weer en Fredericks hoofdpijn werd erger.

'Kom,' vleide Tom. 'Je houdt de vergadering over het kanaal toch al daar. Bovendien, wanneer ben je voor het laatst een paar nachtjes uit dit huis weg geweest?'

En weg van al die herinneringen die het bevat... voegde Frederick er in stilte aan toe. ‘Goed dan. Aangenomen dat ze kamers vrij hebben.’

Thomas straalde. ‘Uitstekend. Je zult er geen spijt van krijgen. We zullen het reuze naar onze zin hebben.’

Frederick betwijfelde het ten zeerste.

In de ochtend, terwijl Rebecca nog sliep op de sofa in de zitkamer, kwam haar broer zijn kamer uitstormen met een stapel papieren in zijn hand.

‘Het moest zo zijn dat je hier nu bent, Becky.’

Rebecca schrok wakker en nam het onverzorgde uiterlijk en de koortsachtige blik van haar broer op. ‘Heb je wel geslapen?’

Hij schudde zijn hoofd, vettig donker haar viel over zijn voorhoofd. ‘Ik ben de hele nacht op geweest om te werken en na te denken, en ik heb een besluit genomen. Jij bent precies de juiste persoon om mijn nieuwe manuscript in zijn handen te leggen.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Wat?’

‘Ik heb geprobeerd het rechtstreeks aan andere uitgevers te sturen en die hebben het allemaal afgewezen. De meeste zonder het te lezen. “Geweigerd per kerende post”! Mijn enige kans is dat Oliver het wil aanbevelen bij *zijn* uitgever.’

Rebecca hees zich overeind. ‘Maar zou hij dat doen? Gezien jouw verleden met hem?’

‘Rose heeft een geredigeerd exemplaar voor me gemaakt. Hij hoeft niet te weten dat het mijn werk is totdat hij het doorgeeft aan zijn uitgever. We zullen een pseudoniem gebruiken.’

Rebecca overwoog het plan en fronste. ‘Zal meneer Edgecombe ook in het hotel zijn? Ik heb hem die dag ontmoet, toen we...’ Ze zweeg om John niet aan die ongelukkige episode te herinneren, en zei in plaats daarvan: ‘Misschien kan ik het manuscript rechtstreeks aan hem geven?’

John schudde zijn hoofd. ‘William Edgecombe is meer dan een jaar geleden gestorven. Zijn broer Thaddeus heeft het overgenomen, en hij accepteert ook geen ongevraagde manuscripten.’

‘Kunnen we dan misschien op meneer Olivers gevoel werken en hem herinneren aan wat hij je verschuldigd is?’

John ging op de sofa aan haar voeten zitten. ‘Nee, Becky. Je moet mijn naam niet noemen. Je weet dat hij dan meteen op zijn hoede is. Hij zou het waarschijnlijk uit wrok verbranden.’

‘Of het stelen,’ mompelde Rebecca.

‘Misschien. Maar als ik mijn eigen werk op het spel wil zetten, is dat mijn beslissing.’ Johns ogen schitterden. ‘En als hij het weer wil inpikken, dan zijn we dit keer voorbereid. We hebben een kopie en Rose heeft het gelezen. Misschien kun jij ook een paar hoofdstukken lezen, want dat heb je de vorige keer niet gedaan. Dan is het niet mijn woord tegen het zijne.’

Ze voelde een steek van spijt. Zijn val uit de boom was niet de enige verwonding waar ze zich verantwoordelijk voor voelde.

‘Er zijn geen andere opties,’ vervolgde John met stemverheffing. ‘Dit is de enige manier.’

Rebecca vertrouwde Ambrose Oliver niet en kon niet geloven dat haar broer hem wel zou vertrouwen. Op gematigde toon zei ze: ‘Ik denk niet dat het verstandig is om –’

‘Stop!’ viel hij haar in de rede. ‘Praat niet over dingen die je niet begrijpt. Ik weet veel meer over uitgeven dan jij.’

Rebecca slikte een scherp antwoord in, ze besepte dat hij zich opwond tot een nijldige bui.

O, *John*. Hij kon niet rationeel denken. Zou zijn geest ooit weer goed zijn? En rust hebben?

Ze legde een hand op zijn gekreukte mouw. ‘Je moet hem vergeven, John, voor je eigen bestwil. Je wordt verteerd door bitterheid.’

Hij keek haar giftig aan. ‘Hem vergeven? Hij heeft van me gestolen. Mijn kansen en mijn naam geruïneerd. Hij heeft me een leugenaar genoemd. Ik zou *hem* moeten dreigen met een

aanklacht van smaad in plaats van andersom. En ik zou het doen ook – als ik meer bewijs had. Of genoeg geld voor een sterkere advocaat.’

Rebecca zuchtte. Ze had het allemaal al zo vaak gehoord. Ze zei: ‘Ik wil niet weg. Ik ben er net. En ik wil helpen –’

‘Je kunt me veel beter helpen in de abdij,’ hield hij vol. ‘Ik heb hier Rose al. Ik hoef geen twee vrouwen die tegen me tekeergaan. En neem je spullen mee. Het kan wel een paar dagen duren voordat je de kans krijgt om met hem te praten.’

‘John, een ongetrouwde vrouw kan niet alleen in een hotel logeren.’

‘Verblijft jouw lady F. daar niet?’

‘Ik weet het niet zeker. Ze zei dat ze misschien vrienden ging bezoeken.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Hoe dan ook, het is niet nodig om kieskeurig te zijn. Het is niet een of andere herenclub in Londen. Het is Swanford Abbey – volkomen respectabel.’

Ze keek haar broer aan met een nieuwe reprimande op haar lippen, maar voordat ze kon antwoorden, keek hij haar in de ogen en smeekte: ‘Alsjeblieft, help me alsjeblieft, Becky.’

Op dat moment zag ze John als klein jongetje, dat op haar bed klom met ongekamd haar en een boek in zijn hand. ‘*Lees me een verhaaltje voor, Becky. Alsjeblieft?*’

Ze haalde diep adem en zei: ‘Ik zal erover nadenken.’ Ze stak haar hand uit naar de papieren, maar hij hield ze buiten haar bereik.

‘Niet deze. Je zou ze vies kunnen maken. Lees maar van mijn kopie, als je zin hebt. Niet dat je je ooit eerder om mijn werk hebt bekommerd...’

Haar maag kneep samen door het oude bekende schuldgevoel, gecombineerd met onzekerheid. Wat moest ze doen?

Ze wilde gewoon haar broer terug zoals hij vroeger was, maar ze vreesde dat die John voor altijd was verdwenen.

★★★

Rebecca zette haar bril op en las enkele hoofdstukken van Johns concept – eigenlijk best goed, vond ze – en legde het toen opzij om zich aan te kleden. Ze ging naar de keuken en vond Rose gebogen over een boek met huishoudrekeningen.

De kokkin-huishoudster keek op en schudde spijtig haar hoofd. ‘Ik ben achter met mijn boekhouding en met het huishoudelijk werk.’

Rebecca ging tegenover haar zitten. ‘John heeft me gevraagd jouw kopie van zijn manuscript naar meneer Oliver te brengen.’

Rose knikte. ‘Ik hoorde het.’

‘Het lijkt mij een vruchteloze onderneming, om niet te zeggen ongepast. Ik weet niet of ik het zelfs maar moet proberen.’

Rose hief een geaderde werkhand op en legde die tegen Rebecca’s wang.

‘Als dat alles is wat hij wil, doe het dan voor hem. Bovendien, liever u dan John zelf. We kunnen hem beter uit de buurt van de abdij houden tot Ambrose Oliver vertrekt.’

Rose had gelijk. Maar het laatste wat Rebecca wilde, was binnengaan in Swanford Abbey, een plaats die ze sinds haar kindertijd had ontlopen.

Met een berustende zucht pakte Rebecca vlug haar valies weer in en keek de zitkamer rond of ze niets was vergeten.

Het viel haar op dat het Lane-familieportret niet langer boven de haard hing. Had Rose of John het om de een of andere reden weggehaald?

Ze stapte dichterbij de schoorsteenmantel en zag dat iemand daar drie tekeningen had neergezet – lelijk, amateuristisch en zeer geliefd. Haar moeder had ze getekend in de tuin van de pastorie. Op de eerste stond de paneelvoor deur van de pastorie en de scheve veranda, wilde wingerd klom langs de spijlen omhoog. De tweede toonde twee kinderen die aan het spelen waren met een bal. Ze wist dat het John en zij waren, maar ze leken er geen van beiden op. En de derde tekening was van een man in het zwart – haar vader – die naast de oude rozenstruik stond, wat Rebecca deed denken aan de kasbloemen die ze op

hun graf had gelegd toen ze de vorige keer thuis was.

Rebecca keek naar boven, naar de lege plek aan de muur. De tekeningen waren dierbaar, omdat haar moeder ze had gemaakt, maar ze waren een slechte vervanging van het professioneel geschilderde portret van haar ouders en haarzelf, met John als peuter.

Rose slofte langs met een bezem.

‘Rose, waar is ons familieportret?’

De huishoudster aarzelde en leek een beetje te krimpen. ‘Weg. John heeft het verkocht.’

Rebecca’s hart brak. ‘Verkocht? Waarom?’

‘Hij had het geld nodig. Of althans, hij wilde het geld hebben.’

‘Maar wie zou ons familieportret zelfs maar willen hebben?’

‘Weet ik niet. Was het door een beroemde schilder gemaakt?’

Rebecca haalde haar schouders op. ‘Samuel Lines, geloof ik. Of een van zijn leerlingen. Ik was toen nog klein.’ Het ver-raad maakte haar woedend. ‘Hij had het recht niet om het te verkopen!’

‘Ik begrijp dat u boos bent, kind. Maar geloof me, het is het niet waard om uw enige broer erom te verliezen. Uw levende, ademende familie is veel belangrijker dan een portret.’

Rebecca kneep haar ogen dicht en ademde beverig in. ‘Je zult wel gelijk hebben. Ik zal wachten en er niet direct over beginnen bij John. Eerst hebben we een dringender kwestie af te handelen.’